

 HARLEQUIN®

HISTORICKÁ
ROMANCE

SOPHIA
JAMESOVÁ

Hraběcí schovanka

SOPHIA JAMESOVÁ

HRABĚCÍ SCHOVANKA

PŘEKLAD

JANA HORÁČKOVÁ-BUDKOVÁ

Milá čtenářko,

možná si už balíte věci na dovolenou, ke kterým bezesporu patří i pěkná knížka. Kniha, která jen umocní letní bezstarostnou atmosféru a dovolí Vám jen tak snít a spočinout s romantickým příběhem. Nechte se tedy okouzlit guvernankou Maud v romanci Nová guvernanka stejně, jako byl okouzlen zapřisáhlý odpůrce manželství sir Dominic Jago. Nejen dcerku, ale i majitele panství si Maud získala svým vypravěčským talentem, novými moderními výukovými metodami, ryzí povahou a skrývaným půvabem.

V závěrečném třetím díle minisérie Poslání džentlmenů, v povídce Hraběcí schovanka můžete sledovat, jak hraběte Thorntona promění setkání se záhadnou bylinářkou a léčitelkou Annabell. I on se bude muset pro dámu svého srdce bít a čelit společenskému odsudku, než se mu podaří dosáhnout pro ni spravedlnosti.

Přeju Vám krásné léto plné pěkných, nejen čtenářských, zážitků.

S láskou

Váš Harlequin

Sophia Jamesová

HRABĚCÍ SCHOVANKA

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Cinderella Countess

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2019

Překlad:
Jana Horáčková-Budková

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hythová

© 2019 by Sophia James
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2023
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakémkoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-9300-6 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-9301-3 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-9302-0 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Londýn – 1815

„Přišel tě navštívit nějaký muž, Bello, ale musím tě varovat, je úplně jiný než všichni muži, které jsem v životě viděla.“

„Je zohyzděný?“ zeptala se Annabella Smithová nad kahanem, kde se právě začínala vařit hojivá tinktura z kafru a máty a příjemná vůně osvěžovala vzduch. „Nebo je jen hodně nemocný?“

Rosemary Greenová se zasmála. „Tady je jeho navštívenka. Má vestičku z lesklého růžového saténu a na každém prstu obrovský prsten. Dokonce je učesaný tak, jak nebývá běžně zvykem a venku na silnici stojí velký kočár jako z pohádky se šťastným koncem.“

Annabella se zadívala na kartičku. Lytton Staines, hrabě Thornton. Co po ní může chtít muž takového postavení a proč se obtěžoval dojet až sem do jejího skromného příbytku na samém okraji nevlídného Whitechapelu? Vždyť zdejší čtvrt byla neblaze proslulá především pouličními rvačkami a šarvátkami.

„Tak ho uveď do předního pokoje, Rose, a dohlédni na to, aby tam s ním nebyl pes. Přijdu za chvíli.“

Rosemary zaváhala. „Nechceš, abych tam raději byla i potom s tebou?“

„Proč bych po tobě měla něco takového chtít?“

„Náš host je mladý muž z vysoké společnosti a ty jsi mladá žena. Není snad v takovém případě nutná přítomnost gardedámy?“

Bella se rozesmála, když viděla, jak se v obličejích její přítelkyně objevily obavy. „Samozřejmě, kdybychom byly ve společnosti, tak by to bylo potřeba, ale my jsme tady a on si zřejmě přijel nakoupit nějaké léky. Dej mi pět minut, než tohle dodělám a zkus mu zatím nabídnout šálek čaje. Pokud by si přál místo čaje něco silnějšího, nic mu nedávej, protože alkohol, co ještě máme, potřebujeme pro naše pacienty.“

Rose přikývla. „Tváří se docela povýšeně a je jasné, že je nesmírně bohatý. Neměla bych k němu do pokoje vzít tvou tetu? Přiznám se, že já sama se necítím na to tam s ním být.“

Bella se usmála. „A když budeme mít štěstí, hrabě Thornton ztratí trpělivost a odporoučí se ještě předtím, než dodělám tohle.“

Lytton Staines se rozhlížel po místnosti, do které byl uveden a požádán, aby počkal. Byl to malý pokoj, ale dokonale uklizený. Na zemi ležel koberec, který vypadal, že je spletený ze starých kusů různých barevných látek, a na zdi před ním pak viselo několik mizerných obrázků květin. Pomyslel si, proč sem vlastně vůbec chodil sám a neposlal raději někoho ze služebnictva. Ale zatímco o tom tak přemítal, věděl, že zná odpověď. Tohle byla sestřina poslední šance a on nemohl dopustit, aby se takového úkolu ujal

někdo jiný a v jednání se slečnou Smithovou třeba i nedopatřením něco popletl.

Žena, která ho uvedla do salónu, rychle zmizela a ponechala ho ve společnosti staré dámy a malého chlupatého psíka. Ten do něj šfouchal hlavou zpoza židle, na kterou ho usadily, a cenil na něj zažloutlé zuby. Lytton si v duchu říkal, že to je určitě jen nějaký neškodný voříšek, ale pochopil, že ho nevítá s radostí. Snažil se zvíře nenápadně odehnat botou, jenže podařilo se mu tím psa ještě více zaujmout a ten z něj nespouštěl oči.

Uslyšel, jak si v místnosti na konci úzké chodby někdo začal zpívat a nejráději by si zacpal uši, aby ten nelibozvučný hlas neslyšel, jenže to by bylo také značně nezdvořilé.

Neměl sem chodit. Cítil, že toto prostředí je na hony vzdálené tomu, na co byl zvyklý a musel si připustit, že je poněkud vyvedený z míry. Překvapilo ho to, ale věděl, že on prostě patří do vyšších vrstev společnosti a je mu tam dobře.

Šálek čaje, který mu donesla služebná, stál na malém stolku před ním a horká pára z něj příjemně voněla kolem.

Na okamžik se mu ve tváři objevil úsměv, protože si představil své přátele Shaye, Aureliana a Edwarda. Jak by se asi tvářili, kdyby ho tady viděli. Uvědomil si, že to byl první kratičký úsměv po dlouhých týdnech plných bolesti a píchlo ho u srdce.

Smrt byla už docela blízko a té předcházela těžká nemoc, která s sebou nesla takovou nejistotu, s jakou se zatím nikdy nesetkal.

„Díkybohu,“ zamumlal si pro sebe a viděl, jak k němu stará dáma zvedla oči.

Naklonil hlavu na stranu, když si všiml, že se na něj zamračila tak mocně, až se jí brýle svezly na samou špičku nosu. Měl ale konečně možnost si ji pořádně prohlédnout.

Kdysi to musela být krásná žena, pomyslel si. Ale dobře věděl, že čas dokáže poničit všechno. Bylo mu pětatřicet a pomalu začínal mít pocit, že mu mládí proklouzlo mezi prsty, aniž by věděl jak, a stárí se naopak začíná přibližovat mocnými kroky.

Opatrně se natáhl ke stolku a zvedl svůj šálek. Udělal to jen proto, aby vyvinul alespoň nějakou činnost a pomalu se napil.

„Čaj býval vždy oblíbeným nápojem mé matky.“ Ta slova vyhrkl zcela nevědomky, protože okamžitě poznal chuť odrůdy, kterou právě jeho matka milovala. Vráska na čele staré dámy naproti němu rázem zmizela.

Nepatrně se zavrtěl na židli a pes před ním najednou vyskočil do výšky. Hnědobílé chlupaté tělo se vrhlo nejprve na jeho šálek a potom na vestičku. Cítil, jak se mu horký nápoj vylil na stehna a slyšel cinkot kostního porcelánu, který se roztránil o dřevěnou podlahu v pokoji.

Pes byl zakousnutý do jeho oblečení a nechtěl se pustit. Bella slyšela hluk a hlasitě zalapala po dechu. Nechápala, jak teta Alice mohla svému psovi takové chování stále trpět.

Přispěchala do předního pokoje a psa okřikla. „Stanley, přestaň. Omlouvám se vám, pane, ale on miluje růžovou barvu a vaše vestička je zrovna v tom odstínu, který má úplně nejraději.“

Snažila se odtrhnout psí tlamu z jeho oblečení, ale nedařilo se jí to. Drahé hedvábí začalo prskat ještě

víc, až se roztrhlo úplně a ona přistála hraběti Thorntonovi na klíně. Ruka jí dopadla na jeho stehna přesně tam, kde byl rozlitý horký čaj.

„Tak dost,“ ozval se ostrý hlas, kterým se hrabě snažil zmatek ukončit. Bellu napadlo, jestli ta slova patřila jí nebo Stanleymu.

Tetin pes ho kupodivu poslechl. Odplazil se ke dveřím a se staženým ocasem jimi nenápadně proklouzl ven na chodbu. Teta Alicie ho následovala.

Annabella, aniž by si uvědomovala, v jak kompromitující pozici se právě nachází, nemohla odtrhnout oči od kousku oblečení, který byl nepochybně dražší než celý jejich dům dohromady.

„Proboha, on to příšerně roztrhal,“ procedila mezi zuby a vzápětí přešla do francouzštiny. Její slova v jiném jazyce mířila na tetu, která odcházela z místnosti.

Vzápětí jí došlo, jak je celá ta situace nevhodná a postavila se. Zamířila ke skříňce u okna, otevřela zásuvku a ze sametové peněženky vyndala bankovku.

„Pane, já vám tu škodu zaplatím. Měla jsem za to, že Stanley bude venku na zahradě, ale bohužel jsem se mylila.“

„On má slabost pro růžovou barvu proto, že jako štěně míval oblíbenou plyšovou hračku stejné barvy?“ zeptal se jí návštěvník.

„Vy mluvíte francouzsky?“

„Zcela plynně. Domnívám se, že vy jste slečna Annabella Smithová? Ta bylinkářka?“ Jakmile přikývla, pokračoval. „Jsem lord Thornton a velice rád bych využil vašich služeb pro moji sestru. Už dlouho ji sužuje záhadná a těžká nemoc a žádný lékař v Anglii pro ni zatím nedokázal najít ten správný lék.“

„A vy se domníváte, že já mohu?“

„Lidé o vás mluví s obrovskou úctou.“

„Lidé ve vašich kruzích?“ Nedokázala ovládnout překvapení, které se jí objevilo v hlase.

„Můj komorník, abych byl přesný. Jen vaší zásluhou si prý jeho otec mohl užívat několik dalších spokojených let na tomto světě.“

„To je možné, ale pravdou je i to, že dost často se mi nepodaří změnit plány, které má s lidmi Bůh.“

„Takže jste věřící?“

„Spíš jsem tak nějak praktická. Ale obávám se, že pokud mě chcete vnímat jako odpověď na vaše modlitby, můžete být zklamaný.“ Najednou znejistěla.

„Nejsem člověk, který by si zrovna potrpěl na modlitby, slečno Smithová.“

„A na co si tedy potrpíte?“

Na okamžik se jí zdálo, že v jeho pohledu zahlédla vztek, který ale rychle ovládl.

„Na brandy. Na hraní. Na koně a ženy.“

V jeho zlatavých očích se objevil nebezpečný hříšný záblesk a Bella před ním o krok ucouvla.

Slečna Annabella Smithová vypadala šokovaně, ale on tu nebyl kvůli tomu, aby něco předstíral. Měla ty nejkouzelnější modré oči, jaké Lytton kdy spatřil, a když se prsty dotkla jeho soukromých částí těla, aby odehнала psa od vestičky, pocítil nečekaný příval touhy.

Zatraceně.

Snad mu tu nedali do čaje nějaké afrodiziakum, které mu zatemnilo mozek a poblouznilo smysly? Protože on si nepřál nic jiného, než aby se její prsty vrátily tam, kde se ho před chvílí krátce dotýkaly.

Odstrčil peníze, které mu podávala a uslyšel, jak

botou rozšlápl zbytek rozbitého hrnku na podlaze. Z růžiček na pěkném porcelánu už nebylo vidět nic.

Nechápal, proč na její otázku vlastně odpověděl tak hrubě, a najednou si připadal jak ten pes. Volala na něj Stanley, že? Věděl, že všechno ostatní musí jít stranou a on se musí soustředit výhradně a pouze na svůj cíl.

Možná to byl způsob sebeobrany, protože nemyslel na nic jiného než na svou sestru a zázračné schopnosti Annabelly Smithové. Přesto věděl, že i když to byla zvláštní situace, musí vytrvat a neutéct.

Annabella by ho ale stejně jen tak nepustila. Přistoupila k němu s ručníkem v ruce a začala mu mokré kalhoty utírat.

Zbláznila se? Kterou ženu by nenapadlo, že je to nevhodné? Pocítil zděšení a zároveň vzrušení. Polekal se, protože bylo zřejmé, že si všimla, jak ho tělo zrazuje a začal se vzpírat. Jemně ji odstrčil a viděl, jak je bílý ručník nyní celý hnědý od čaje.

„Myslela jsem...“ Zarazila se, jakmile narazila na vystouplý hrbolek a podívala se na něj. „Omlouvám se.“ Položila mu ručník na klín a otočila se k němu zády. „Jistě se zvládnete utřít sám, pane lorde z Thorntonu. Měla jsem si to uvědomit hned.“

Oslovila ho špatně. Pochopil, že nemá tušení, jak správně oslovovat muže z vyšší společnosti. Rychle si osušil látku na stehnech a byl rád, že se alespoň trochu zbavil nepříjemné vlhkosti.

Nadechl se a pomyslel si, že by potřeboval ven na vzduch. Byla k němu stále otočená zády a on si tak mohl obdivně prohlédnout její pěkně tvarovaný zadeček, který se rýsoval pod tenkou látkou denních šatů. Na několika místech nemohl přehlédnout

záplaty a z boční kapsy jí čouhala jakási divoká rostlina.

I ona voněla po bylinkách, jako by se kolem ní vznášela příjemná ale značně neobvyklá mlha různých vůní. Většina dam z jeho vrstev však dávala přednost růžím, levanduli nebo fiolkám.

„Už jsem s tím ručníkem hotový, slečno Smithová. Můžete se klidně otočit.“

Pobavilo ho, kolik soukromí mu na to dopřála.

„Děkuju vám,“ odvětila a vytrhla mu ručník z ruky. Z té na malou chvíli nejisté dívky se opět stala přímá a odhodlaná mladá žena, která se ke svému návštěvníkovi chovala s veškerou vážností.

„Než vaší sestře něco doporučím, potřebovala bych ji osobně vidět. Ani žádný skutečný lékař vám nic nepředepíše jen tak od stolu. Existuje přece tolik nemocí a neduhů, které se od sebe liší jako den a noc.“

„Výborně. Je tady v Londýně na celý týden a má naplánováno několik návštěv u renomovaných specialistů. Tak pokud byste i vy měla někdy čas...“

„Co kdybyste mě tady vyzvedl zítra ráno v devět. Zkusím do té doby něco připravit, ale...“ Zaváhala a pak pokračovala. „Mé služby nejsou levné, vážený pane hrabě. Každá konzultace vychází na tři libry.“

Lytton měl dojem, že zadržela při těch slovech dech, ale možná se mýlil. „Jsme tedy domluveni. Budu tady ráno v devět.“

„Pak vám přeji pěkný den.“

Potřásli si rukou a Lytton ucítil na jejích prstech jemné hrbolky. Napadlo ho, co by to mohlo být a čemu za ně asi vděčila?

Tohle nebyly v žádném případě jemné a pěstěné

ruce dámy. Stejně tak její stisk. Neušlo mu, že měla jediný malý zlatý prstýnek, což silně kontrastovalo s jeho okázalými šperky. Pocítil k nim náhlý příval odporu.

Za okamžik už seděl ve svém kočáru a opíral se o hnědou kůží polstrované sedadlo. Potřeboval se něčeho ostrého napít, a to hodně rychle.

„K Whiteovým,“ poručil sluhovi, který byl nejbližší a ulevilo se mu, jakmile se dal kočár do pohybu. Už chtěl být co nejrychleji pryč z Whitechapelu plného chudoby a daleko od působivé, rázné a značně neobvyklé slečny Annabelly Smithové.

V jeho klubu bylo rušno, ale přesto okamžitě zahlédl u stolu své přátele Aureliana de la Tombera a Edwarda Tullyho a zamířil k nim.

„Myslel jsem, že jsi stále se svou krásnou manželkou v Sussexu, Liane?“

„Byl jsem, až do dnešního rána. Jsem tu jen na den, zítra ráno se zase hned vracím zpět.“

„Manželský život ti ale svědčí. Přestože jsi dříve vedl více kočovný život.“

„Musím přiznat, že filozofie jedné ženy a jednoho domova je návyková.“

„Potom jsi šťastný muž.“

Lytton viděl, jak si ho Edward zvláště prohlíží a doufal, že nemluvil příliš kousavě. Uvědomoval si, jak je pro něj stále těžší být k ostatním laskavý. Raději polkl brandy, kterou mu donesl sluha a poručil si další.

Byl v podivném rozpoložení a návštěva v londýnském East Endu mu na dobré náladě nepřidala.

„Právě jsem měl schůzku s ženou, která míchá

léčivé směsi v ubohých podmínkách Whitechapelu. Někdo by s tím místem měl něco udělat, páchne to tam na každém kroku a mám pocit, že se to stále zhoršuje.“

„A dala ti ta bylinkářka nějakou naději? Pokusí se namíchat něco i pro tvoji sestru?“

Edward mu hleděl přímo do očí a v jeho pohledu byl upřímný zájem.

„Ano, pokusí se,“ odvětil Lytton. Když do Whitechapelu odjížděl, jinou možnost, než že ji přesvědčí, si ani nepřipouštěl.

„A kdo to vlastně je?“ zeptal se Aurelian.

„Slečna Annabella Smithová. To můj komorník mi ji doporučil.“

„Vyléčila ho? A z čeho?“

„Ne, ale prodloužila život jeho otci. Celá rodina jí za to byla vděčná. Ačkoli si nedokážu představit, jak jí byl schopen platit tak vysoké ceny.“

„Cenu za každou návštěvu?“

„Ano, tři libry se mi zdá docela hodně.“

„A ty jsi jí dal svou navštívenku před tím, než ti řekla cenu?“

Lytton přikývl. „Ale byl bych jí ochoten zaplatit mnohem víc, kdyby si řekla.“

„Že by v tom bylo tajemství nabídky a poptávky? Jak je stará?“

„Není vyloženě mladá. A mluvila také francouzsky, což mě docela udivilo.“

To zaujalo Aureliana. „Ale Smithová není francouzské příjmení.“

„Ani Annabelle není vyloženě francouzské jméno. Byla tam ale ještě jedna starší žena a ta zřejmě z Francie pocházela. Myslím, že ji oslovovala tetičko,

potom co mě napadl jejich pes.“ Lytton si rozeplnul knoflíky na kabátě a ukázal jim zbytky své vestičky.“

„Tak tahle barva ale stojí za roztrhání,“ neodpustil si Edward poznámku, při níž zadržoval smích. Aurelian ale působil o dost vážněji.

„Nikdy jsem o té ženě ani její francouzské tetě neslyšel. Možná by stálo za to je prověřit?“

„Ne,“ odpověděl Lytton rázným hlasem, až se na něj oba přátelé překvapeně zadívali. „Žádné prověřování. Slíbila mi, že se už zítra podívá na Lucy.“

Edward se snažil tvářit nezaujatě, ale dobře věděl, že jeho přítel je stále zvědavý.

„Jak vypadá?“

„Je silná. Sebevědomá a přímá. Je úplně jiná než dámy ve společnosti. Měla na sobě asi tak deset let staré šaty a tmavé kudrnaté vlasy měla stažené dozadu tenkým šálem. Má je dlouhé až do pasu. Byla celá taková... neobvyklá.“

„Zdá se, že na tebe udělala docela dojem, že, Thorne? Jen před pár hodinami jsem viděl Susanu Castletonovou a ta mi říkala, že se dnes večer máte sejít?“

„To máme. Jdeme spolu na balet.“

Susana byla jeho milenkou poslední čtyři měsíce, ale Lyttona už začínaly její požadavky unavovat. Přál si mít v životě něco víc, než mu ona mohla dát, a přestože byla opravdu krásná, nudil ho ten neustálý a jednoduchý sex. Domníval se, že tyto nové pocity v něm musely probudit starosti o Lucy, její podlomené zdraví a neustálý smutek.

Přál by si, aby život byl zase tak snadný, jako býval dříve. Žádné překážky a každý den důvod žít naplno. Bezmyšlenkovitě protáhl prst dírou na vestičce

a pomyslel si, co ho vlastně vedlo k tomu pořídít si oblečení zrovna v téhle barvě?

Napadlo ho, že za tím byla určitě Susana a její vášeň pro módu. Na druhou stranu bylo snazší nechat jí volnou ruku, aby vybrala látku, než se s ní dohadovat a přát si střízlivější barvu. Napadlo ho, kdy se ta změna stala? Kdy přestal mít vlastní názor? Zamračil se a rozhodl se, že je na čase zbavit se všech těch obrovských prstenů a vzdát se růžové barvy.

Slečna Annabella Smithová byla pravý opak všeho, co ztělesňovala právě Susana. Nedovedl si představit, že by ta někdy někomu dovolila, aby jí vybíral, co má a nemá nosit. I když žila v chudobě a neměla příliš možností, zdálo se, že i přesto si našla v životě svou vlastní cestu a byla tak spokojená.

Bella se probudila uprostřed tmavé noci celá zpocená a lapala po dechu. Ty zlé sny byly zpět. Polkla hrůzu, která jí svírala hrdlo a posadila se. Rozsvítila svíčku na nočním stolku a doufala, že jemné světlo alespoň trochu zažene temné stíny.

Znovu vnímala stejný strach, slyšela ty stejné lidi, jak na ni křičí uprostřed místnosti v honosném domě, který neznala. Podvědomě cítila, že ty lidi nenávidí, přestože k tomu neměla důvod. Jediné, po čem toužila, bylo utéct pryč tak rychle, jak jí nohy stačí a nikdy se nevrátit zpět. Nikdy neviděla ve snu žádný z těch obličejů, ale nějak se nemohla zbavit pocitu, že všichni ti lidé vypadají přesně jako ona. Jak na to přišla, netušila, to bylo mimo její chápání, věděla to však s jistotou od chvíle, kdy se jí takhle noční můra prvně zjevila. To byla ještě velmi mladá. Někdy dokonce ve snu zřetelně slyšela, jak ti lidé vyslovují její jméno.

Tichý zvuk z noční ulice ji uklidnil a stejně tak i tetino chrápání ve vedlejší místnosti. Někdy byla ráda, že má jejich dům tak tenké stěny, protože se nikdy necítila osaměle.

V mysli jí najednou vytanul obličej Lyttona Stainese, hraběte Thorntona. Pomyslela si, že úsměv, který měl ve tváři, byl naprosto odlišný od jeho šatů.

Vybavila si i pevné svalstvo ukryté pod luxusní tenkou látkou světlých kalhot a znovu se vylekala, když si vzpomněla, jak se ho omylem dotkla. Cítila, jak jí hoří tváře, protože se ještě nikdy nedostala k žádnému muži tak blízko a věděla, že si všiml, jak z toho byla celá v rozpacích.

Nehoda s rozlitym čajem se jí honila hlavou celý zbytek dne a obávala se, že až se s ním znovu setká, nebude schopná se od toho oprostít. A další setkání se mělo uskutečnit jen za několik málo hodin. Potřebovala se na to vyspat, aby byla ráno v co možná nejlepší formě. Věděla, že jakmile bude opět s ním, mohla by ji i nepatrná maličkost vyvést z míry.

Byl to nesmírně pohledný muž a vystupoval přesně podle svého urozeného titulu. Byl však zároveň obezřetný a všímavý. Neušlo jí, jak se rozhlížel po jejich domě a v duchu si pro sebe hodnotil jejich jmění a snažil se pochopit i to, že mají napjatý rozpočet.

Napadlo ji, co si asi myslel o jejich obrázcích na zdi v přijímacím pokoji. Pro ni bylo malování odpočinkem, chvílemi, kdy se mohla uvolnit, a moc ji to bavilo.

Když jí bylo kolem dvaceti, kreslila portréty neznámých lidí, ty ale všechny vyhodila a raději přisedlala na květiny. Potřásla hlavou a přestala snít. Moc dobře si uvědomovala, že jí bude za týden dvaatřicet

a její malá živnost s léčivými přípravky pro nemocné z okolí Whitechapelu jí dobře prosperuje. Ušklíbla se, když si vzpomněla na cenu, kterou si řekla hraběti za každou návštěvu. I kdyby bylo potřeba vidět jeho sestru několikrát, věděla, že on si může dovolit za její služby zaplatit i mnohem vyšší částku. Jí však peníze od něj poslouží k tomu, aby pomohla lidem z blízkého okolí. Mnozí z nich jí za léky nemohli dát ani penny.

Hrabě naopak působil dojmem, že je až pohádkově bohatý. Pomyslela si, kde asi v Londýně bydlí. Nejspíš na některém z těch krásných náměstí v May-fairu, zkrátka v místech, kam ona téměř nikdy nechodila.

Vezme ji zítra za sestrou právě do některého z těch vyhlášených domů ve městě? Bude u té návštěvy i zbytek jeho rodiny? Alicie jí prozradila, že se hrabě zmínil o matce, která má ráda čaj.

Uvědomila si, že ho ani správně neoslovila. To jí došlo, když odjel a ona požádala Milly, služebnou z kuchyně, jestli neví, jak se správně mluví s hrabětem. Ta dívka totiž před pár lety pracovala v rodině vysoce urozeného lorda.

Pan lord z Thorntonů asi nebylo to nejvhodnější oslovení. Podle Milly měla použít spíše „vaše lordstvo“, nebo „lorde Thorntone“. Bella se rozhodla, že až se s ním příště setká, použije tu druhou variantu.

Konečně cítila, že se trochu uklidnila a začíná se jí zase chtít spát. Všechny tinktury, masti i léky, které s sebou chtěla k jeho sestře vzít, měla nachystané. Teď ještě aby se nachystala i ona.

Co si vlastně vezme na sebe? Ta otázka ji vyvedla z míry. Neměla by se zaobírat tak povrchními věcmi,

ale nemohla si pomoci. Chtěla vypadat dobře především kvůli matce, která měla ráda čaj. Při té myšlence se usmála, uvelebila se na polštáři a škvírou mezi závěsy se zadívala na měsíc na jasné obloze.

Jakmile zavřela oči, tak poslední věc, kterou před usnutím viděla, byl hrabě Thornton, který si ji šokovaně prohlížel, když mu začala utírat čaj z těsných kalhot.

DRUHÁ KAPITOLA

Slečna Smithová už seděla na schodech před jejich domem ve Whitechapelu, když Lyttonův kočár vyjel zpoza rohu a zastavil. Před sebou držela velký proutěný košík zakrytý tmavě modrou látkou.

To, že ta žena na něj čekala sama venku a úplně přesně na čas, ho vyvedlo poněkud z míry. Odmítavě mávl na sluhu a vyskočil z kočáru ven bez pomoci sám.

Zdálo se, že slečnu Annabellu Smithovou potěšilo, když ho spatřila. Vstala a rukou si zastínila oči pod jejím podivným kloboukem.

„Myslela jsem si, že si to třeba rozmyslíte a nepřijedete,“ pronesla a rukou přidržovala látku na košíku, protože začalo foukat.

Lytton se musel při pohledu na ni ovládnout, protože stejně jako včera si až příliš uvědomoval její ženskost.

„Moje gardedáma tady bude každou chvíli. Teta Alicie totiž trvala na tom, že ji musím s sebou mít. Doufám, že vám to nevadí, vaše lordstvo?“

Dnes už věděla, jak ho má oslovovat. Jenže jemu se zastesklo po „panu lordovi z Thorntonu“.

„Vůbec ne.“ Ta slova vyzněla odtažitěji, než

zamýšlel. Slečna Smithová vypadala unaveně, pod očima měla tmavé kruhy a nemohl si nevšimnout, že má na palci řeznou ránu. Doufal, že si ji nepřivodila při přípravě léků pro sestru.

Vytáhl z kapsy připravené tři libry a podával jí je.

„Jestli je cena příliš vysoká, pochopím to,“ řekla, ale on zavrtěl hlavou.

„Já si to mohu dovolit, slečno Smithová. Jsem vám nesmírně vděčný, že jste ochotná se na sestru zajít podívat tak rychle.“

Vytáhla z kapsy sametovou peněženku, kterou viděl už včera, a pečlivě do ní vložila bankovky.

„Použiju ty peníze na nákup dalších surovin na léky těm, kteří si nemohou dovolit zaplatit. Tady v okolí je spousta takových lidí.“

„Takže tady v tom domě už bydlíte delší dobu?“

„Ano, vaše lordstvo. Máme ho sice jen pronajatý, ale je to náš domov.“

„Ale vy nemluvíte s přízvukem, který je typický pro East End?“

Odvrátila pohled a zadívala se na ženu, kterou už měl také možnost zahlédnout včera. Hbitými prsty si zavazovala stuhy na klobouku.

„Toto je moje přítelkyně, paní Rosemary Greenová.“

„Už jsme se včera krátce viděli, je mi potěšením, madam.“ Naklonil hlavu ke straně a starší žena celá zrudla. Annabella ji rychle vzala za předloktí a nasměrovala ji ke kočáru. Sluha jim pomohl nastoupit a Annabella uvnitř kočáru zadržela dech. Lytton se nemohl zbavit dojmu, že se jí do kočáru příliš nechtělo. Posadil se na sedadlo proti ní a zaposlouchal se do pobídek kočího.

„Četl jste někdy pohádku O Popelce od Charlese Perraulta, vaše lordstvo?“ zeptala se a ve tvářích se jí objevily dolíčky.

„Četl jsem ji, slečno Smithová.“

„Tak váš kočár mi ji připomněl. Je tak zdobný a neuvěřitelně pohodlný.“

„A četla jste ji ve francouzštině?“

„Ano, když jsem byla malá. Tehdy jsme žily s tetou ve Francii.“

Doprava byla v tuto ranní dobu nezvykle rušná a zdálo se, že je venku snad celý Londýn. Cesta proto ubíhala velmi pomalu.

Ticho uvnitř kočáru se prohlubovalo. Její poslední slova v něm probudila spoustu otázek. Nevypadala na cizinku, která se narodila za hranicemi, protože měla přízvuk rodilé Angličanky, a navíc z urozené rodiny. Jak je tedy možné, že bydlí ve Whitechapeleu?

Doufal, že se dnes dopoledne v jeho domě neobjeví nikdo ze širší rodiny, protože chtěl, aby měla slečna Smithová dostatek času promluvit si se sestrou o samotě. Samozřejmě, že v domě bude matka, ale ta se poslední dobou utápěla jen ve svém smutku a o nic jiného se příliš nezajímala.

Byla to právě Lucy a její nemoc, která rodinu Thorntonových připravila o veškerou radost ze života. I to byl zřejmě důvod, proč se vůbec dal dohromady se Susanou Castletonovou, pomyslel si Lytton ponuře. Potřeboval se totiž nějak rozptýlit.

Slečna Smithová pozorovala se zájmem okolní ulice, ale neušlo mu, jak se lekla, když kočí ostře zabočil za roh.

„Nemějte strach, slečno, můj kočí je jeden z nejlepších v Londýně.“

Pohlédla na něj modrýma očima.

„Víte, vaše lordstvo, nejsem zvyklá na jízdu. Lidé většinou chodí za mnou, a ne já za nimi.“

„Nejezdíte ani drožkou?“

„Nikdy.“

Řekla to tak přesvědčivě, že nebylo nutné v tomto tématu dál pokračovat.

Ale to už byli na dohled Portman Square, náměstí, kde na jednom z rohů stál jeho dům. Doufal, že Annabellu Smithovou jeho okázalost nevyvede příliš z míry, protože v porovnání s domy ve Whitechapelu působil opravdu nesmírně obrovsky a impozantně. Jakmile kočár zastavil, Lyttonovi neušel zděšený výraz v obličeji slečny Smithové.

Mocně zbledla, až se neovládl, natáhl ruku a chytil ji za předloktí. Měl vážné obavy, že před ním omdlí. „Je vám dobře, slečno Smithová?“

Zadíval se jí do očí a domníval se, že ho odstrčí. Místo toho zaryla prsty do látky na jeho rukávu.

V té chvíli se otevřely dveře a v nich se objevila matka, obličej měla zkřivený zlostí.

„Thorntone, nemůžeš si vodit běhny až sem do našeho domu. To prostě nedovolím. Tvůj komorník mi prozradil, že jsi včerejší večer strávil ve společnosti jedné ze tvých milenek, paní Castletonové. A dnes ráno se opovážíš přivést si sem rovnou dvě další. Tvůj otec, Bůh mu žehnej, se musí obracet v hrobě. A pokud jde o tvou sestru...“

Zarazila se, otřela si kapesníčkem nos a pak odešla. Nastalo trapné ticho.

„Omlouvám se, ale matka není poslední dobou ve své kůži.“

Na nic jiného se nezmohl, ale uvnitř něj narůstal

mocný vztek. Snažil se ho potlačit, protože potřeboval, aby se Annabella Smithová podívala na sestru. Na nic jiného teď nemyslel. S matčíným neoprávněným a nevhodným obviněním se rozhodl vypořádat později.

Hrabě Thornton si tedy vydržoval milenky a jeho matka si o ní a o Rosemary myslela, že jsou rovněž padlé ženy? Prvotní úžas nad Thorntonovým městským sídlem vystřídalo znepokojení nad tak nespravedlivým a absurdním obviněním. Kdyby na ni uvnitř domu nečekala pacientka, neváhala by a okamžitě by ho požádala, aby ji odvezl zpět domů.

Bella věděla, že takové chování je však zcela typické pro velmi bohaté lidi, kteří neváhají urážet ostatní a zcela je přehlížet. Pomyslela si, že byla blázen, když se domnívala, že by snad hrabě mohl být v tomto ohledu jiný.

Přesně tohle byl důvod, proč se snažila vyhýbat obchodům s aristokracií. Nebylo jich mnoho, ale když začínala, pár příslušníků šlechty ji vyhledalo, ale nakonec to pokaždé skončilo neradostně. Buď jí vůbec nezaplatili, nebo nad ní ohrnovali nos.

Naštěstí dnes už alespoň dostala zapláceno a tři libry byly bezpečně uloženy v její peněžence.

Zdálo se, že hrabě je vzteky bez sebe. Prozrazovaly ho pevně zařaté čelisti, když je uvedl hlavním vchodem do vstupní haly a požádal je, jestli by tam mohly chvíli počkat.

„Samozřejmě, vaše lordstvo,“ odvětila Rosemary a zatáhla Annabellu k pohodlným křesílkům stojícím kolem malého stolku. Na něm stála elegantní váza s hedvábnými květinami v jemných pastelových barvách.

Bella se posadila a neušlo jí, že všude kolem je cítit leštěnka na nábytek. Měla pocit, že jí je tohle všechno povědomé, ale zároveň cizí, a vůbec tomu nerozuměla. Takové domy vídala jen ve svých snech: široké točité schodiště, černobílé dlaždice na podlaze, nespočet dveří vedoucí z haly do přepychově zařízených salónů, portréty předků visících na zdech podél celého schodiště.

„Co je to s tebou, Bello? Vypadáš, jako kdybys tu viděla nějakého ducha.“

„Možná že ano.“

„Nemohu uvěřit, že si o nás jeho matka myslela, že jsme běhny.“ I Rose vypadala zděšeně a nervózně si přitáhla ke krku svůj červenozelený šál.

„Dost možná že nikdy žádnou na vlastní oči ani neviděla, a my se asi oblékáme jinak než lidé, co bydlí tady v okolí.“

Bella doufala, že se matka pana hraběte znovu neobjeví, protože jinak by musela požádat, aby jí donesli kabát a klobouk a okamžitě by odešla.

Na druhou stranu ale dostala zapláceno za první konzultaci, takže nezbývalo než trpělivě vyčkat na jeho příchod. Jedině on je totiž mohl v případě potřeby zachránit. Za chvíli se opravdu objevil na konci chodby v doprovodu jednoho ze sloužících.

„Pokoje mé sestry jsou na této straně. Hned vedle nich je salónek, kde by na vás zatím mohla počkat paní Greenová, pokud by to vyhovovalo?“

Rose přikývla a Bella také. Už chtěla mít návštěvu za sebou, protože ji zdejší prostředí vyčerpávalo. Nějak se necítila na to, aby uklidňovala mladou nemocnou vznešenou pacientku, ale nechtěla, aby to na ní lord Thornton poznal.

Sotva začali stoupat po schodišti nahoru, ucítila silný závan kafru. Usoudila, že se jí musela nádobka v košíku převrhnout. Odhrnula látku, narovнала ji a stiskla košík ještě pevněji.

„Kdyby vám tedy nevadilo počkat zde, paní Greenová, byl bych vám vděčný,“ řekl hrabě v menším pokoji. „Sestra v současné době nechce vidět nikoho cizího a myslím, že jeden neznámý obličej pro ni bude až dost.“

Bella viděla, že se Rose v pokoji spokojeně uvelebila a sama následovala hraběte do další místnosti ke dveřím, za nimiž byla obrovská překrásná ložnice plná všeho možného, co souvisí s chatrným zdravím. Na dlouhém stole byly lahvičky od léků, různé misky i lavory a čisté pruhy látek na obklady. Na ostatních kusech nábytku stály opět vázy plné nádherných květin.

Na okraji široké postele seděla komorná, která po jejich příchodu okamžitě vstala a opustila místnost, ačkoli jí hrabě nic takového vůbec nenaznačil.

„Lucy?“ Thorntnův hlas byl najednou o poznání jemnější, než když mluvil s Bellou. „Přišla tě navštívit slečna Smithová. Ta bylinkářka, jak jsem ti o ní vyprávěl.“

„Nechci tu žádnou další osobu, která by mě měla léčit, Thorne. Už jsem ti to přece říkala. Chci být prostě jen sama.“

Bellu překvapil její silný hlas. Bylo to zvláštní. Kdyby lady Lucy ležela dlouhé týdny v posteli a byla k smrti nemocná, určitě by její hlas zněl křehčeji.

Byla celá schovaná pod peřinou a jediné, co z ní bylo vidět, byly zlaté vlasy a okousané nehty na rukou. Měla je sice všechny okousané, ale jinak vypadaly zdravě, a to včetně barvy nehtového lůžka.